

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1281/23
24.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: мр Сретка Јанковића, председника већа, Драгољуба Албијанића и Наде Хаџи-Перић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Слађана Лазића, као записничара, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалбама Основног јавног тужилаштва у Великој Плани и браниоца окривљеног АА, адвоката Радислава Маравића, изјављеним против пресуде Основног суда у Великој Плани К.бр. 204/22 од 21.07.2023. године, у седници већа одржаној у присуству окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Радислава Маравића, а у одсуству уредно обавештеног АЈТ у Београду, дана 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Основног јавног тужилаштва у Великој Плани и браниоца окривљеног АА, адвоката Радислава Маравића, изјављене против пресуде Основног суда у Великој Плани К.бр. 204/22 од 21.07.2023. године, па се наведена пресуда, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К.бр. 204/22 од 21.07.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године коју ће окривљени издржати по правноснажности пресуде. Истовремено на основу одредбе члана 45 став 3 и 4 КЗ суд је одредио да ће се казна затвора извршити тако што ће је окривљени АА издржавати у просторијама у којима станује у ... у улици ..., са применом електронског надзора. Окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописани законом који уређује извршење кривичних

санкција, а уколико окривљени једном у трајању од преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом окривљени је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, с тим да уколико не плати новчану казну у овом року иста ће се заменити казном затвора, тако што ће се за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног АА, с тим да ће о висини истих суд одлучити посебним решењем. На основу одредбе члана 258 ЗКП обавезује се окривљени АА да на име истакнутог имовинског правног захтева исплати оштећеном ББ из ... новчани износ од 3.680.622,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу исте законске одредбе оштећено лице се за евентуални вишак имовинско правног захтева упућује на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Основно јавно тужилаштво у Великој Плани, због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног осуди на казну затвора у трајању од 2 (две) године,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Радислав Маравић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и имовинско правном захтеву са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног ослободи од оптужбе за наведено кривично дело и одлучи да трошкове кривичног поступка падају на терет суда са молбом да суд одржи јавну седницу на којој ће позвати окривљеног АА и њега као браниоца.

У свом поднеску Ктж.бр. 1373/23 од 14.12.2023. године, Апелационо јавно тужилаштво у Београду предложило је Апелационом суду да усвоји жалбу јавног тужиоца као основану, преиначи побијану пресуду и окривљеног огласи кривим због кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ и изрекне му казну затвора у дужем временском трајању и то у трајању од 2 (две) године, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Радислава Маравића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама, које је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, у складу са чланом 451 став 1 ЗКП, имајући у виду наводе из цитираног поднеска АЈТ у Београду, па је након оцене жалбених навода, нашао:

-жалбе су неосноване.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка бранилац окривљеног у изјављеној жалби суштински указује да је у побијаној пресуди погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер је првостепени суд одбио предлог непосредног саслушања сведока ВВ, који је исказ дао ван главног

претреса на дан 29.05.2023. године где одбрана није присуствовала и за који није дала сагласност, нити је могла да да сагласност да се исти само прочита с обзиром да није била у прилици да поставља сведоку питања и слично.

Изнете жалбене наводе Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване, јер иако је исказ сведока неспорно дат ван главног претреса дана 29.05.2023. године, на саслушању сведока ВВ бранилац окривљеног је постављао питања сведоку на које је сведок одговарао. Према стању у списима предмета правилно је првостепени суд на предлог пуномоћника оштећеног ван главног претреса испитао сведока ВВ, јер на главни претрес нису приступили окривљени и сведок, који су позвани за следећи главни претрес уз решење о кажњавању. Поред тога сведок ВВ саслушан је и дана 22.09.2021. године на главном претресу, те исказ сведока ван главног претреса 29.05.2023. године, а на коме је бранилац искористио своје право да поставља питања наведеном сведоку, није једини његов исказ у конкретном предмету, због чега је жалба у овом делу браниоца окривљеног оцењена као неоснована.

Надаље, оспоравајући утврђено чињенично стање бранилац окривљеног у изјављеној жалби указује да из исказа самог сведока оштећеног произилази да је купио непокретност односно стан у згради у који пре куповине или након куповине није ушао, односно није запосео и није преузео државину, па како по ставу браниоца уколико нема државине, нема ни купопродаје, из чега одбрана изводи закључак да намера окривљеног није била за довођење у заблуду оштећеног, јер се ради о односу између сведока ГГ и сведока ДД. По ставу браниоца из стања у списима предмета несумњиво произилази да нема прибављене противправне имовинске користи на штету оштећеног, јер се не ради о исплаћивању купопродајне цене, већ о зајму то јест о новцу који је власништво сведока ГГ. Како по ставу браниоца нема намере, а ни штете не може се говорити о превари, јер утврђено чињенично стање указује да уговор о продаји непокретности без предаје у државину, није реализован, то јест не производи правно дејство и исти је фиктиван.

Изнете жалбене наводе Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване. Наиме, приликом доношења првостепене пресуде суд је као спорну одлучну чињеницу имао у виду: да ли је окривљени са оштећеним закључио фиктиван купопродајни уговор, без стварне намере оштећеног ББ да предметни стан купи, и да је исти уговор требао да послужи као гаранција за зеленашки зајам како то представља окривљени АА у својој одбрани, а што је теза и изјављене жалбе, или је пак на начин представљен у изреци пресуде, окривљени оштећеног довео и одржавао у заблуди да је власник стана у изградњи у ТЦ "...” у ... и тиме га навео да дана 10.07.2007. године закључи уговор о купопродаји стана ..., површине 86,38 квадрата на првом спрату, који су оверили у Општинском суду у Смедеревској Паланци под Ов.бр.2976/07 и којом приликом му је оштећени ББ на име цене исплатио договорени износ од 45.000 евра (противвредност 4.200.000,00 динара) иако стан није његово власништво, већ власништво ЂЂ из ...

Дајући одговор на ово спорно питање, првостепени суд је ценио одбрану окривљеног АА који је негирао извршење кривичног дела преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ на начин описан у изреци побијане пресуде, јер је предметни стан по одбрани дана 10.07.2007. године био у његовом власништву за коју чињеницу поседује и доказе, те је по протеклу од 6 месеци лично од сведока ГГ обавештен да је његов брат

вратио целокупан износ дакле и главницу и камате, те су договорили да раскину тај фиктивни уговор, међутим касније ГГ је то одбио да учини. Овакву одбрану окривљеног потврдио је сведок ДД његов рођени брат, а на посредан начин одбрану је потврдио и сведок ЕЕ, како је то наведено на страни 15 образложења побијане пресуде. Међутим, овакву одбрану правилно првостепени суд није прихватио и оценио је као срачунату и дату у намери избегавања кривице, а исказе сведока ДД – блиског сродника окривљеног лица и сведока ЕЕ је ценио као неискрене и дате у намери пружања помоћи окривљеном у смислу стицања повољнијег положаја у конкретном кривичном поступку.

Правилно првостепени суд није прихватио суд одбрану окривљеног, јер је иста различита у свим фазама поступка, и у супротности са детаљним и јасним исказом сведока оштећеног ББ у току целог трајања поступка, због је чега одбрану окривљеног оценио као неистиниту, неуверљиву и нелогичну, те у потпуности оповргнуту исказима сведока оштећеног ББ и сведока ГГ те сведока ВВ. Наиме, првостепени суд је имао у виду исказ оштећеног ББ који је кроз цели поступак пет пута испитиван од чега последњи пут 16.06.2023. године, који је детаљно и јасно описао догађај увек на идентичан начин, а који исказ је правилно првостепени суд прихватио с обзиром да је исти детаљан, јасан, убедљив и у свему поткрепљен исказима сведока ГГ и ВВ који су догађај описали на идентичан начин. Сведоци ГГ и ВВ су непосредно испитани пред првостепеним судом, сагласно су изјавили да су лично присуствовали примопредаји износа од 45.000 евра у Општинском суду у Смедеревској Паланци, на име исплате купопродајне цене за предметни стан, а након овере уговора, с тим да је исплату извршио лично оштећени ББ окривљеном АА. Сведок ГГ је изричит и у тврдњи да је одбрана окривљеног да је сачињен фиктивни купопродајни уговор као покриће за дуг измишљена конструкција окривљеног која је за њега увредљива, јер са окривљеним никада није имао пословних односа, првенствено у смислу да је окривљеном позајмљивао новац, док са друге стране се изјаснио да је сведоку ДД брату окривљеног лица заиста позајмљивао новац, због чега је вођено више судских поступака. Суд је имао у виду исказ сведока ЋЋ који је од важног значаја за утврђивање чињеничног стања и који је сведок од почетка пројекта на изградњи ТЦ “...” на локацији ... у ... био укључен у пројекат, обзиром да је као власник фирме СЗУТР “...” договорио са директором “...” куповину предметног стана у вези којег се води кривични поступак, а путем компензације, из разлога што је за фирму “...” извео одређене грађевинске радове, те је постао ванкњижни власник предметног стана, обзиром да станови нису имали употребну дозволу, нити су били завршени, с тим да је власник предметног стана постао од самог почетка извођења радова, дакле практично још у изградњи. Сведок је био изричит у тврдњи да је са “...” договорио да за изведене радове њему у својину припадну два стана, један на првом спрату (управо стан који је предмет поступка) и један на другом спрату, ради се о становима површине од по 85,90 квадрата који се налазе један изнад другог и ти станови су у каснијем периоду спојени у дуплекс. Поред тога у списима предмета постоји уговор од 15.03.2006. године на ком уговору су његов печет и потпис, а чињеница је да иако је уговору наведен датум 15.03.2006. године исти је оверен 04.06.2009. године из разлога што објекат није био завршен те 2006. године заправо те 2006. године цела етажа још није била завршена, те није имао употребну дозволу, нити га је било могуће књижити због тога је оверен у суду тек 04.06.2009. године, с тим да никако не би могао да буде оверен у суду да “...” заиста није био власник стана. Из садржине исказа сведока ЋЋ који је суд правилно прихватио

као јасан, убедљив, истинит и конкретан којим је оповргнута тезе одбране која се понавља и у изјављеној жалби браниоца окривљеног. Ово посебно из разлога што сведок ЋЋ наводи, а што нико током поступка није оспорио да је власник предметног стана као и стана изнад истог постао по основу компензације и то од тренутка када су извођени припремни, земљани и други грађевински радови на изградњи објекта. Управо такву врсту радова је сведок ЋЋ са својом фирмом СЗУТР "...” изводио, те је од момента почетка изградње објекта постао власник, између осталог и стана који је предмет конкретног кривичног поступка.

Дакле, по оцени овога суда првостепени суд је правилном оценом напред наведених исказа сведока, а које је довео у везу са материјалним доказима у списима предмета утврдио чињенично стање и правилно закључио да се у радњама окривљеног стекла законска обележја бића кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ за које га је огласио кривим.

Испитујући правилност одлуке о кривичној санкцији која се побија жалбом јавног тужиоца и поводом жалбе браниоца окривљеног у смислу члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, првостепени суд је по оцени Апелационог суда у Београду правилно ценио све околности од утицаја на избор, врсту и висине кривичне санкције, те је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио личне и породичне прилике, да је отац једног детета, коректно држање пред судом као и чињеницу да је од извршења кривичног дела протекао дужи временски период (више од 16 година) у ком периоду окривљени није наставио са вршењем кривичних дела, док је од отежавајућих околности ценио околност да је окривљени једанпут правноснажно осуђен, али за кривично дело из друге групе кривичних дела, па је дајући адекватан значај утврђеним у олакшавајућим и отежавајућим околностима, односно дајући олакшавајућим околностима значај нарочито олакшавајућих околности, окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године (испод законског минимума) одлучујући да ће се изречена казна извршити у кућним условима, уз примену електронског надзора, те га је осудио на новчану казну у износу од 200.000,00 динара као у изреци побијане пресуде, налазећи да ће се одмереном казном затвора, те новчаном казном у одређеном износу у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела и да ће се у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ. С друге стране у изјављеној жалби јавног тужиоца се не указује на чињенице које првостепени суд није ценио или није у довољној мери ценио, а које би биле од значаја за другачију одлуку.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Слађан Лазић, с.р.**

**Председник већа-судија
мр Сретко Јанковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

